

שם: _____

כיתה: _____

שבת פרשת בא יו"ד שבט, ה'תש"י

יֶאֱרָצִיט כְּבוֹד אָמוֹ זְקֻנָתוֹ הַרְבֵּנִית הַצְדָּקָנִית מֶרֶת רַבָּקָה נִשְׁמָתָה עֵדֶן זְכוּתָה יָגֵן עָלֵינוּ

- א "בֹּאתִי לִגְנֵי אַחוּתִי כָּלָה", וְאֵיתָא בְּמִדְרָשׁ רַבָּה (בְּמִקּוּמוֹ) "לָגֵן אֵין כְּתִיב
- כָּאֵן אֶלָּא לִגְנֵי, לִגְנוּנִי, לְמָקוֹם שֶׁהָיָה עֲקָרִי בַּתְּחִלָּה", דְּעָקָר שְׂכִינָה בַּתְּחִתּוֹנִים
- הָיְתָה, וְעַל יְדֵי חֲטָא עַץ הַדַּעַת נִסְתַּלְקָה הַשְּׂכִינָה מֵאֶרֶץ לְרָקִיעַ, וְעַל יְדֵי חֲטָא
- קִין וְאַנוּשׁ נִסְתַּלְקָה הַשְּׂכִינָה מֵרָקִיעַ א' לִב' וְג', וְאַחֲרֵי כֵן בְּדוֹר הַמַּבּוּל נִסְתַּלְקָה
- מֵרָקִיעַ ג' לְד', וְכֵדָאִיתָא בְּמִדְרָשׁ רַבָּה עַל הַפָּסוּק "וַיִּשְׁמַע אֶת קוֹל הָהוּא" אֱלֹקִים
- מִתְהַלֵּךְ בְּגֵן - אָמַר רַבִּי אֲבָא, מִהֵלָךְ אֵין כְּתִיב כָּאֵן אֶלָּא מִתְהַלֵּךְ, קִפִּיץ וְאַזִּיל
- קִפִּיץ וְאַזִּיל", וְאַחֲרֵי כֵן עָמְדוּ שְׁבַע צַדִּיקִים וְהוֹרִידוּ אֶת הַשְּׂכִינָה לְמַטָּה,
- אַבְרָהָם זָכָה וְהוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה מֵרָקִיעַ ז' ל'ו', וַיִּצְחָק מו' לָה', עַד כִּי מָשָׁה
- שָׁהוּא הַשְּׁבִיעִי (וְכָל הַשְּׁבִיעִין חֲבִיבִין) הוֹרִידוּ לְמַטָּה בְּאֶרֶץ. וְעָקָר גְּלוּי אֱלֹקוֹת
- הָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, דְּכְתִיב "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם", בְּתוֹכוֹ לֹא נֶאֱמַר
- אֶלָּא בְּתוֹכְכֶם, בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְזֶהוּ "צַדִּיקִים יִירָשׁוּ אֶרֶץ וַיִּשְׁכְּנוּ לָעַד
- עָלֶיהָ", דְּצַדִּיקִים יִירָשׁוּ אֶרֶץ שֶׁהוּא גֵן עֵדֶן, מִפְּנֵי מָה, לְפִי שֶׁהֵם מְשֻׁכְּנִים (הֵינּוּ
- מִמְשֻׁכִּים) בְּחִינַת שׁוֹכֵן עַד מְרוֹם וְקְדוּשָׁה, שִׁיְהִיָּה בְּגְלוּי לְמַטָּה. וְזֶהוּ "בֹּאתִי לִגְנֵי
- לִגְנוּנִי, לְמָקוֹם שֶׁהָיָה עֲקָרוֹ בַּתְּחִלָּה", דְּעָקָר שְׂכִינָה בַּתְּחִתּוֹנִים הָיְתָה. וְהָעִנְיָן
- הוּא, דְּהִנֵּה תְּכָלִית הַכּוֹנֶה בְּבְרִיאַת וְהִתְהוּוּת הָעוֹלָמוֹת, דְּנִתְאַוָּה הַקְדוּשָׁה-בְּרוּךְ-
- הוּא לְהִיּוֹת לוֹ יִתְבָּרֵךְ דִּיכָּה בַּתְּחִתּוֹנִים, שִׁיְהִיָּה גְּלוּי אֱלֹקוֹת לְמַטָּה עַל יְדֵי
- עֲבוּדַת הָאָדָם, עַל יְדֵי אֲתִכְפָּיָא וְאַתְהַפְּכָא, דְּנִשְׁמָה תֵּרֵד לְמַטָּה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּגוֹף
- וְנִפְּשׁ הַבְּהֵמִית, וְהֵם יַעֲלִימוּ וַיִּסְתִּירוּ עַל אוֹר הַנִּשְׁמָה, וּבְכָל זֶה תִּפְעַל הַנִּשְׁמָה
- בְּרוּר וְזָכוֹן הַגּוֹף וְנִפְּשׁ הַבְּהֵמִית, וְגַם חֲלָקוֹ בְּעוֹלָם. וְזֶהוּ "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ

שם: _____

כיתה: _____

- וְשִׁכְנֵנִי בְּתוֹכָם, בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְהוּא עַל יְדֵי הָעֲבוּדָה בְּעֲבוּדַת הַבְּרוּרִים
- בְּבַחֲיִנַת אֲתַכְפִּיָּא וְאֲתַהֲפָכָא, וְכַמְאָמֵר "כֹּד אֲתַכְפִּיָּא סִטְרָא אַחֲרָא אֲסֵתֶלֶק
- יִקְרָא דְקוּדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכוּלָּהוּ עֲלֵמִין". וְהִנֵּה מַה שְּׂאוּמֵר "בְּכוּלָּהוּ עֲלֵמִין",
- הַפְּנֻנָה עַל מִדְרַגַּת הָאוֹר דֵּהוּא בְּכוּלָּהוּ עֲלֵמִין בְּשָׁוִה, וְהִינוּ אוֹר הַסּוּבֵב כָּל עֲלֵמִין
- שְׂמֵאִיר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשָׁוִה, דְּבָעוֹלָמוֹת הָרִי יֵשׁ חֲלוּקֵי מִדְרַגּוֹת, דְּאִינוּ דוּמָה
- עוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים לְעוֹלָמוֹת תַּחְתּוֹנִים, דְּבָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים מֵאִיר הָאוֹר בְּגִלּוּי,
- וּבָעוֹלָמוֹת הַתַּחְתּוֹנִים הָאוֹר אִינוּ מֵאִיר בְּגִלּוּי כָּל-כֶּךָ, וְיֵשׁ שְׂהָאוֹר בָּא בְּבַחֲיִנַת
- הָעֵלִם וְהַסְתֵּר, וְיֵשׁ בְּזֶה חֲלוּקֵי מִדְרַגּוֹת, וְכַמּוֹ שִׁכְתוּב "אֵף יְדֵי יִסְדָּה אֶרֶץ וַיִּמְיֵנִי
- טַפְחָה שָׁמַיִם", וְאִיתָא בַּמִּדְרָשׁ "נָטָה יְמִינוּ וּבָרָא שָׁמַיִם, וְנָטָה שְׂמָאלוֹ וּבָרָא
- אֶרֶץ", וְיָדוּעַ דִּיד יָמִין מוֹכָה עַל הָאוֹר וְהַגִּלּוּי יוֹתֵר, וְזֶהוּ "וַיִּמְיֵנִי טַפְחָה שָׁמַיִם",
- ד' שָׁמַיִם" הַפְּנֻנָה עוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים - שֵׁם הַגִּלּוּי בְּבַחֲיִנַת יָמִין שֶׁהוּא גִלּוּי הָאוֹר,
- וְהָאוֹר עֲצָמוֹ הוּא בְּבַחֲיִנַת גִּלּוּי, ו' אֶרֶץ" הַפְּנֻנָה עוֹלָמוֹת הַתַּחְתּוֹנִים, הֵם מְבַחֲיִנַת
- שְׂמָאל שֶׁאֵין הָאוֹר בְּגִלּוּי כָּל כֶּךָ, וְגַם הָאוֹר עֲצָמוֹ בָּא בְּבַחֲיִנַת הָעֵלִם וְהַסְתֵּר,
- כִּידוּעַ הַהִפְרָשׁ בְּד' עוֹלָמוֹת, דְּכַתִּיב "כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוּדִי בִּרְאִיתוֹ יִצְרָתוֹ
- אֵף עֲשִׂיתִיו", שֶׁהֵם ד' עוֹלָמוֹת - אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצִּירָה עֲשִׂיָּה - בְּזֶה הָאוֹר אִינוּ
- כְּמוֹ שֶׁהוּא בְּאֲצִילוֹת, כְּמוֹ שֶׁהוּא בְּבִרְיָאָה יִצִּירָה עֲשִׂיָּה, דְּאֲצִילוֹת הוּא בְּבַחֲיִנַת
- גִּלּוּי הָהָעֵלִם, וְאֲצִילוֹת מְלִשׁוֹן אֶצְלוֹ וְסֻמוּךְ, וְכֵן פְּרוּשׁ אֲצִילוֹת מְלִשׁוֹן הַצֵּלָה
- וְהַפְּרָשָׁה, דְּאֲצִילוֹת עִם הֵיחֻדוֹ בְּחִינַת עוֹלָם, אֲבָל בְּכֻלּוֹתוֹ הוּא בְּכֻלּוֹ עוֹלָמוֹת
- הָאֵין סוּף, מַה שֶּׁאֵין כֵּן בְּרִיאָה שֶׁהוּא הַתַּחֲלַת הַמְּצִיאוֹת בְּבַחֲיִנַת יֵשׁ מֵאִין. וְזֶהוּ
- "כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוּדִי", דְּשֵׁמִי וְכַבּוּדִי הוּא הַמִּיָּחָד בִּי עֲדִין, שֶׁקָּאֵי עַל עוֹלָם
- הָאֲצִילוֹת שֶׁהוּא עוֹלָם הַיְחֻד וְהַהִתְפָּלְלוֹת, שֶׁהָאוֹר שֵׁם בְּתַכְלִית הַגִּלּוּי, דְּאִינוּ
- דוּמָה כָּלֵל לְכַמּוֹ שֶׁהוּא בְּעוֹלָמוֹת בְּרִיאָה יִצִּירָה עֲשִׂיָּה, וּבְבִרְיָאָה יִצִּירָה עֲשִׂיָּה

שם: _____

כיתה: _____

- עֲצָמָן יֵשׁ חֲלוּקֵי מַדְרָגוֹת בְּהִגְלוֹי אִוְרוֹת כְּמוֹ שֶׁהוּא בְּעוֹלָם הַבְּרִיאָה וְעוֹלָם
- הַיְצִירָה וְעֲשִׂיָּה. אֲמָנָם כָּל זֶה הוּא בְּהָאֹר שֶׁבָּא לְהַחֲיוֹת אֶת הָעוֹלָמוֹת בְּבַחֲיִנַת
- מִמַּלְא כָּל עֲלָמִין, אֲבָל בְּהָאֹר שֶׁהוּא לְמַעְלָה מִשִּׁיכּוֹת אֶל הָעוֹלָמוֹת, וְהוּא
- בְּחִינַת אֹר הַסּוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, שֶׁבָּא בְּבַחֲיִנַת סוֹבֵב וּמְקִיף לְעוֹלָמוֹת, הֲרִי מֵאִיר
- בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשׁוּה, וְזֶהוּ "בְּכוּלָּהוּ עֲלָמִין", וְהֵינּוּ שֶׁאֹר זֶה הֵנָּה אֲפֹן הַמְשַׁכְתּוֹ
- הוּא בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשׁוּה. אֲמָנָם בְּכַדִּי לְהַמְשִׁיךְ אֹר זֶה בְּכוּלָּהוּ עֲלָמִין, הוּא
- עַל יְדֵי הָעֲבוּדָה בְּעֲבוּדַת הַיְּרוּרִים בְּבַחֲיִנַת אֲתַכְפִּיָּא וְאֲתַהֲפָכָא דְּוָקָא. וְזֶהוּ
- "כַּד אֲתַכְפִּיָּא סִטְרָא אַחְרָא", כַּאֲשֶׁר פּוֹעֵל בְּעֲבוּדָתוֹ לְהִיּוֹת אֲתַכְפִּיָּא סִטְרָא
- אַחְרָא וְאֲתַהֲפָכָא חֲשׂוֹכָא לְנִהוּרָא, הֵנָּה יִתְרוֹן הָאֹר הוּא מִהַחֲשֵׁךְ דְּוָקָא, וְהֵינּוּ
- דְּכַאֲשֶׁר הַחֲשֵׁךְ נִהַפֵּךְ לְאֹר, הֵנָּה נַעֲשֶׂה יִתְרוֹן הָאֹר, שֶׁהָאֹר מֵאִיר בְּגִלּוֹי עַד
- אֲשֶׁר יֵאִיר לְמַטָּה מִמָּשׁ, וְהֵינּוּ שֶׁנִּמְשָׁךְ הָאֹר בְּאֲפֹן כְּזֶה, אֲשֶׁר אֲפֹן הַמְשַׁכְתּוֹ הוּא
- בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשׁוּה. וְזֶהוּ "כַּד אֲתַכְפִּיָּא סִטְרָא אַחְרָא אֶסְתַּלַּק יִקְרָא דְּקוּדְשָׁא
- בְּרִיךְ הוּא בְּכוּלָּהוּ עֲלָמִין", בְּחִינַת הָאֹר, שֶׁנִּמְשָׁךְ אֹר הַסּוֹבֵב כָּל עֲלָמִין שֶׁאֲפֹן
- הַמְשַׁכְתּוֹ בְּבַחֲיִנַת סוֹבֵב וּמְקִיף בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשׁוּה, וְאִם כֵּן מֵאִיר גַּם לְמַטָּה
- כְּמוֹ שֶׁפְּתַבְּנוּ לְמַעְלָה. וְזֶהוּ "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנִיתִי בְּתוֹכָם", בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד
- וְאֶחָד, עַל יְדֵי הָעֲבוּדָה דְּבַחֲיִנַת אֲתַכְפִּיָּא וְאֲתַהֲפָכָא חֲשׂוֹכָא לְנִהוּרָא, הֵנָּה נַעֲשֶׂה
- עַל יְדֵי הַ יִתְרוֹן הָאֹר, דְּאֶסְתַּלַּק יִקְרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכוּלָּהוּ עֲלָמִין,
- שֶׁמֵּאִיר וּמִתְגַּלָּה אֹר הַסּוֹבֵב.
- קִצּוֹר. עֶקֶר שִׁכְיָנָה בַּתְּחִתּוֹנִים. יִבָּאֵר דְּכַנֵּנַת בְּרִיאַת הָעוֹלָמוֹת שִׁיְהִיָּה דִּירָה
- בַּתְּחִתּוֹנִים, וְנַעֲשֶׂה עַל יְדֵי אֲתַכְפִּיָּא וְאֲתַהֲפָכָא, שֶׁמְמַשִּׁיךְ אֹר הַסּוֹבֵב, שֶׁזֶהוּ
- בְּכוּלָּהוּ עֲלָמִין בְּשׁוּה.

שם: _____

כיתה: _____

- **ב.** והנה זאת היתה העבודה במשכן ומקדש בעבודת הברורים, דבחינת אתכפיא המביא ומעלה לבחינת אתהפכא חשוכא לנהורא, ולכן אחת העבודות שהיה במקדש הוא מעין עבודת הקרבנות, שהוא עבודה רוחנית שבנפש, וזהו ענין השתתפות הכהנים והלוויים בעבודתם ושירם וזמרים בעת הבאת הקרבן, שזהו עבודה רוחנית. וענין עבודת הקרבן בעבודה בנפש האדם הוא, דכתיב "אדם כי יקריב מכם קרבן להנני", מן הבהמה מן הבקר ומן" כו', דלכאורה יקשה דאם היתה פונתו בזה רק לבאר משפטי הקרבן הנה ליה למימר אדם מכם כי יקריב קרבן להנני הנה כך וכך יהיה משפט הובאת הקרבן והלכותיו ומפני מה אומר "אדם כי יקריב מכם" וכו'. אלא ידוע הפונה בזה הוא שפא גם לבאר כללות ענין הקרבנות בעבודה בנפש האדם, וזהו "אדם כי יקריב", האדם כפאשר יתקרב לאלקות, הנה מכם הוא קרבן להנני, מכם ובכם תלוי הדבר להיות קרבן להנני, הינו להיות קרוב אל הנני, דידוע דקרבנות הם ענין קרוב הכחות והחושים, ובא בזה לבאר, דכפאשר בא להתקרב לאלקות, הוא "מכם", והינו שתלוי הדבר בכם, דאל יאמר אדם איך אתקרב אל אלקות, ובפרט כפאשר יודע מהותו העצמי שהוא בשפלות ומלכלך בכמה ענינים לא טובים, ואם כן הוא בתכלית הרחוק מאלקות ואיך אתקרב לאלקות, ועל זה הוא אומר מכם, בכם הדבר תלוי, דכל אחד ואחד מישראל יכול לאמר מתי גיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב, ואין בזה הגבלות כלל, ואין שום דבר המונע ומעכב חלילה, לעלות ולהגיע ולהתקרב לאלקות, ואין הקדוש-ברוך-הוא בא בטרוניא עם בריותיו, ומתגלה ומאיר בכל אחד ואחד לפי כחו ויכולתו, כדאיתא במדרש רבה "וכשאני מבקש אני מבקש לפי כחי אלא לפי כחן", לפי הכח של כל אחד ואחד, דעל ידי זה הנה בכם כל אחד ואחד לעלות ולהגיע

שם: _____

כיתה: _____

- למדרגה היותר נעלית. וזהו "אדם כי יקריב" דבכדי שהאדם יתקרב לאלקות
- הוא "מכם", שבכם הדבר תלוי, והינו "מכם קרבן להוי'", דמכם תקריבו את
- הקרבן להוי', דאין הפונה רק הקרבן של הבהמה בלבד, כי אם מכם ממש, והוא
- "מן הבהמה", הבהמה שבלבו של אדם, שהוא הנפש הבהמית. "מן הבקר ומן
- הצאן", הן המה הפרטי מדרגות דישנם בנפש הבהמית, וכידוע הענינים בזה,
- דאינו דומה האפני הברורים בכל אחד ואחד, דישנו ששהנפש הבהמית שלו הוא
- שור נגח ובעל מדות גסות ביותר, ויש שהוא צאן שהוא בהמה דקה, אף שגם
- זה בכלל בהמה, אבל הוא בדקות על כל פנים (וכמבאר באריכות בקונטרס
- התפלה, תר"ס), וזהו שאומר אשר "תקריבו את קרבנכם". והנה בהקרבן
- הגשמי הוא שמביאין בהמה גשמית על גבי המזבח, והיה האש שלמעלה,
- וכדאיתא ביומא (כא עמוד ב) רבוצה כארי (גחלת שנפלה מן השמים בימי
- שלמה והיתה על המזבח, רש"י), ובזהר איתא אריה דאכל קורבנין, הנה כמו
- כן הוא בעבודה בנפש האדם, הרי יש אש שלמעלה, והוא הרשפי אש שבנפש
- האלקית, וכמאמר רשפיה רשפי אש שלהבת י-ה", ואיתא במדרש רבה (הובא
- בילקוט) כאש שלמעלה, שאין האש מכבה למים ואין המים מכבין לאש, והינו
- שבטבע הנפש האלקית הרי יש בו רשפי אש האהבה לאלקות, והוא בדגמא אש
- שלמעלה שאין המים מכבין אותו, והמים הם מים רבים ברבוי הטרדות בטרדת
- הפרנסה ובלבולים שונים בטרדות שונות המבלבלים בתורה ועבודה, ובכל זה
- הנה גם הנזירות לא ישטפוה, לפי דרשפי אש האהבה שבנפש האלקית הוא
- בדגמת אש שלמעלה דאין המים מכבין אותה, ובזה צריך להיות ההקרבה של
- הנפש הבהמית, שגם הוא יהיה לו אהבה לאלקות, וכמו שכתוב "ואהבת את
- הוי' אלקיך בכל לבבך", ואמרו רז"ל "בשני יצריך", דגם הנפש הבהמית יהיה

שם: _____

כיתה: _____

- ☐ לו אהבה לאלקות, דזה בא על ידי התלבשות הנפש האלקית בנפש הבהמית,
- ☐ דתחלה הרי הנפש הבהמית אין לו שום ידיעה והרגש בעניני אלקות כלל,
- ☐ אמנם על ידי התלבשות הנפש האלקית ומתבונן בהתבוננות אלקי דגם הנפש
- ☐ הבהמית יכול להשיג, הנה על ידי זה נעשה התקרבות הנפש הבהמית (וכמו
- ☐ שמבאר במקום אחר שנעשה חקיקה כללית בהנפש הבהמית דאלקות הוא גם
- ☐ כן דבר המובן והמשג כו'), הנה אחר כך הוא "רב תבואות בלח שור", שמתהפך
- ☐ מבהמיותו ועולה ונכלל ברשפי אש התשוקה שבנפש האלקית. וכמו שעל ידי
- ☐ קרבן הגשמי הרי מתברר הניצוצי דומם צומח חי, הנה כמו כן על ידי ההקרבה
- ☐ ברוחניות הרי מתברר ומתהפך החשוכא דנפש הבהמית לנהורא. וזהו "ועשו
- ☐ לי מקדש ושכנתי בתוכם", דבתוך כל אחד ואחד הרי על ידי עבודתו בבחינת
- ☐ אתכפא, והעקר המביא לידי אתהפכא כו', הנה כד אתכפא סטרא אחרא
- ☐ אסתלק יקרא דקודשא בריך הוא בכולהו עלמין, בחינת האור והגלוי, שהוא
- ☐ בחינת סובב כל עלמין כו'.
- ☐ קצור. יבאר ענין הקרבנות בעבודה ד"אדם כי יקריב" צריך להיות "מכם קרבן".
- ☐ אש שלמעלה ואש מלמטה, אהבה דנפש האלקית ודנפש הבהמית, אהבה
- ☐ דנפש הבהמית באה על ידי התלבשות נפש האלקית בנפש הבהמית.

שם: _____

כיתה: _____

- א. ובזה יובן מה שהמשכן היה מעצי שטים דוקא, דלהיות שעקר העבודה במשכן ומקדש הוא לאתהפכא חשוכא לנהורא, שזהו ענין עבודת הקרבנות כנ"ל (ובפרט מעשה הקטרת), ועל ידי העבודה שבמקדש הנה על ידי זה האיר גלוי אלקות בעולם, ולכן היה מעצי שטים, דהנה שטה פרושה נטיה, דהינו שיש דבר שהוא אמצעי, וההטיה לאיזה צד, למעלה או למטה, נקראת שטה, וכן פרוש שטות, דשטות הוא ההטיה מהדיעה והחכמה, דידיעה והשגה הוא דרך המצוה, וההטיה מזה נקרא שטות. והנה יש שטות דלעמית זה וכמו שכתוב "כי תשטה אשתו", ופרש רש"י תט מדרכי הצניעות, וכתוב "וישב ישראל בשטים", שהוא ענין השטות דלעמית זה וכמאמר רז"ל "אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות", ורוח הזה מכסה על האמת, ורוח שטות הוא רוח הקלפה וסטרך אחרא, ונקרא "שטות" על דרך מלך זקן וכסיל, והם המכסים על האור והגלוי, דאלקות הוא אמת וחיים, וכמו שכתוב "והנני אלקים אמת הוא אלקים חיים", והרוח שטות מכסה על האמת והחיות אלקית, ולכן נקרא בשם "קלפה", וכמו הקלפה המכסה על הפרי, כן הרוח שטות מכסה מעלים ומסתיר על האור דגלוי אלקות. וזהו הסבה מה שאפשר אשר האדם יכול להיות חס-ושלום עובר עברה, דלכאורה אין אפשר הדבר אשר יבוא האדם לידי עברה, והוא רק לפי שאינו מרגיש שבזה הוא נפרד מאלקות, ונדמה לו אשר עודנו ביהדותו, ואם יודע את האמת כמו שהוא, שעל ידי החטא ועון נעשה נפרד מאלקות, הרי לא היה עושה את דבר העברה רחמנא-לצלן בשום אופן, לפי שבטבע כל ישראל שאינו רוצה בשום אופן, ואינו יכול כלל להיות נפרד מאלקות, והראיה דכאשר בא לידי נסיון וכופין אותו חס-ושלום על ענין של כפירה, דאז אי אפשר לטעות ולחשב שאינו נעשה נפרד מאלקות, הרי הוא

שם: _____

כיתה: _____

- משליך חזיו מנגד, ומקבל עליו כל המיני יסורין חס-ושלום ומוסר נפשו על
- קדשת שמו יתברך, וכן נראה במוחש ממש גם אפלו בדרגות הפחותות בקל
- שבקלים ופושעי ישראל דעלולים למסר נפשם על קדשת שמו יתברך, לפי
- דאז הרי יודע ומרגיש בנפשו, ואינו רוצה חס-ושלום להפריד מאלקי ישראל,
- דכזה להיות חס-ושלום וחס-וחלילה נפרד מאלקי ישראל אין ביכלת שום בר
- ישראל, אבל בשארי דברים, הינו בשארי עברות רחמנא-לצלן, הרי אינו יודע
- ואינו מרגיש שנעשה על ידי זה נפרד מאחדותו יתברך, ונדמה לו כי הוא עוד
- ביהדותו כאשר היה, וזה בא מהרוח שטות דסטרא-אחרא שמכסה על האור
- והגלוי שלא ירגש בו, פרוש דהרוח שטות גורם לו להאדם העדר ההרגש, והינו
- שתקף החמדה בתאנה והחמימות דנפש הבהמית גורם לו הקרירות והעדר
- ההרגש בענינים הרוחניים, פרוש דיא צוגעבונדקייט און צעקאכטקייט אין
- עניני חמדה ותאנה ברתירה, זה מקרר ההרגש (דעם דערהער און געפיל)
- בענינים הרוחניים, ער איז אזוי פיל איבערגעגעבען בעניני תאוותיו ורצונותיו
- החמריים והגשמיים אז דער רוחנית'דיקער הרגש איז בא אים בתכלית ההעלם
- וההסתר, והינו שנעשה בלתי מרגיש כלל, ואינו מרגיש להנעם והערבות והטוב
- והעלוי בקיום המצוות, וכן אינו מרגיש הפחיתות ברחוקו מאלקות שנעשה על
- ידי חטא ועון, ובדרך כלל הוא כפוי הנפש שמכסה על הנפש האלקית, דהנה
- הנפש האלקית הוא אלקות בעצם מהותו, ובפרט הניצוץ שבו (הוא הניצוץ
- פרטי השנין אל גופו הפרטי כו'), שעל ידו הוא מרגיש בכל הענינים האלקיים,
- ומרגיש מאד בדבר שהוא מנגד לאלקות, והינו דדבר שאינו אלקות בגלוי אינו
- רוצה בו, ובפרט בדבר שהוא מנגד על אלקות, ובורח מזה כבורח מדבר המזיק,
- וכאדם הבורח ממנו, דברור לו להנפש האלקית דמיתה רוחנית רחמנא-לצלן

שם: _____

כיתה: _____

- ☐ הוא קִשָּׁה יוֹתֵר מִמִּיתָה גִּשְׁמִית חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וְכָל תְּשׁוּקָתוֹ וְחִפְצוֹ הוּא בְּאֻלָּקוֹת,
- ☐ וְלַעֲשׂוֹת כָּלִים לְאֻלָּקוֹת, וְכָל גִּסּוֹת וְחִמְרֵי יִשׁוּת וּמִצִּיאוֹת הַנֶּפֶשׁ הַבְּהִמִית, הֵרִי
- ☐ הוּא מְכַסֶּה וּמְסַתִּיר וּמַעֲלִים עַל הַהֲרָגָשׁ דִּנְפֶּשׁ הָאֻלָּקִית וּבִפְשִׁיטוֹת הוּא אֵז דָּעַר
- ☐ גַּעֲשָׁמָאק פּוֹן וְעֵלֶט (עוֹלָם שֶׁהוּא הָעֵלָם) אֵיז מְכַסֶּה וּמְסַתִּיר אוֹיֵף דָּעַם הָרָגָשׁ
- ☐ אֻלָּקִי, שְׁזָהוּ הַפֶּךְ הַפְּנִיָּה מִמָּשׁ, מִמָּה שֶׁהִיָּתָה כְּנֻגָּה הָעֲלִינָה בְּבְרִיאת הָעוֹלָמוֹת
- ☐ דִּנְתָּאוֹה הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לִהְיוֹת לוֹ יִתְבָּרֵךְ דִּיכָּה בַּתְּחַתּוֹנִים עַל יְדֵי עֲבוֹדַת
- ☐ הָאָדָם בְּגוּף וְנֶפֶשׁ הַבְּהִמִית, וְלִהְיוֹת בְּעוֹלָם זֶה דּוֹקָא וּלְבָרְרוֹ וּלְזַכְּנוֹ, וּבִפְעַל בָּא
- ☐ לְהַפֶּךְ חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, שֶׁהָעוֹלָם מְסַתִּיר אֶצְלוֹ עַל אוֹר הָאֱמֶת, וְנִתְעַבָּה וְנִתְגַּשֵּׁם כָּל
- ☐ כֵּךְ עַד שֶׁנִּחְסָר אֶצְלוֹ כָּל חוּשׁ מִהַהֲרָגָשׁ (הַנִּקְרָא פִּילְעֵן) בְּעֲנִינִים הָרוּחָנִיִּים, שְׁזָה
- ☐ בָּא בְּסִבַּת הַנֶּפֶשׁ הַבְּהִמִית, שֶׁהוּא קְבוּעַ וּמִשְׁרָשׁ בְּעֲנִינֵי הָעוֹלָם, וְזָהוּ כָּל מַהוּתוֹ
- ☐ וְעֲנִינּוֹ, וּבָהֶם יִהְיֶה וְיִחַשֵּׁב וְיִדְבֹּר בְּחִיּוֹת בְּהֲרָגָשׁ, מִיט אֶ גְּרוּיֶסְעֵן גִּישְׁמָאק, אֲשֶׁר
- ☐ הָרָגָשׁ זֶה בְּכָלִלוֹתוֹ וּבִפְרָט עֲנִין הַנֶּעֱם (דָּעַר גִּישְׁמָאק) שֵׁישׁ לוֹ בְּזָה הוּא שׁוֹלֵל
- ☐ אֶת הַהֲרָגָשׁ בְּרוּחָנִיּוֹת, וְהַעֲקָר הוּא מִפְּנֵי הַקְּרִירוֹת שֶׁל הַנֶּפֶשׁ הַבְּהִמִית, דִּי עֶצֶם
- ☐ קֵאלֶטְקִיט שֶׁלוֹ אֵין עֲנִינִים רוּחָנִיִּים מִפְּנֵי שֶׁהוּא בְּהִמִי בְּעֶצֶם מַהוּתוֹ, דְּשִׁמוֹ
- ☐ מוֹכִיחַ עָלָיו נֶפֶשׁ הַבְּהִמִי, כָּל חִיּוֹת וְהַרְגָּשׁוֹ הוּא רַק בְּעֲנִינִים בְּהִמִּיִּים, וְכִמוֹ
- ☐ שְׁאָנוּ רוֹאִין בְּמוֹחַשׁ, דִּישׁ אֲנָשִׁים כָּאֵלוֹ אֲשֶׁר לְבַד זֹאת שֶׁהֶם רִיקִים מִחֻכְמָה
- ☐ תּוֹרָה וּמִדּוֹת יִשְׁרוֹת הִנֵּה מַעֲשֵׂיהֶם כְּמַעֲשֵׂה בְּהִמָּה מִמָּשׁ, שֶׁדּוֹרְסִים וּמַלְעִיגִים
- ☐ רַחֲמָנָא-לְצֵלָן מַעֲנִינִים הָרוּחָנִיִּים אֲשֶׁר אֵין לָהֶם שׁוּם מִשְׁגַּ כָּלֵל, וְהֵרִי הֶם כְּבִהְמָה
- ☐ מִמָּשׁ, הַהוֹלָכָת וְדוֹרְסָת מִבְּלִי הַבְּחֵן כָּלֵל אִם הוּא עֶפְרָר וְעֶץ אוֹ גּוֹף אָדָם, שֶׁהוּא
- ☐ מִפְּנֵי הָעֵדֶר הַהֲרָגָשׁ, דְּבִהְמָה הֵרִי אֵין לָהּ דַּעַת, כְּמוֹ כֵּן יִשְׁנִם אֲנָשִׁים כָּאֵלוֹ שֶׁהֶם
- ☐ כְּבִהְמָה מִמָּשׁ, וְלוֹעֲגִים עַל הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת (וּמֵהֶם הַבוֹחֲרִים לָהֶם דְּרָכִים שׁוֹנִים,
- ☐ מִצְוָה זֹה הֶם מְקִימִים, וּבְזָה אֵינָם רוֹצִים לְקִימָה כּו'), וְהַדּוּמָה, דְּכָל זֶה הוּא בָּא

שם: _____

כיתה: _____

- ☐ מהעזות והקרירות דנפֿש הַבְּהִמִית, אֲשֶׁר זֶה הוּא הַסִּבָּה וְהַגּוֹרֵם מֵה שְׂאָדָם
- ☐ בָּא לְיַדֵּי עֲבָרָה רַחֲמָנָא-לְצֻלָּן, שֶׁהוּא רוּחַ שְׁטוּת דְּסִטְרָא אַחֲרָא וְהַפְסוּי דְּנִפְשׁ
- ☐ הַבְּהִמִית, שֶׁהֵם מַעְלִימִים וּמְסַתִּירִים עַל אור הָאֵמֶת עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה הַפֶּךְ הַפְּנֹנָה
- ☐ הָעֲלִיוֹנָה, דְּכֹנָנָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם בְּכַדֵּי לְבָרֵרוֹ וְלַעֲשׂוֹתוֹ כְּלִי לְאַלְקוּת,
- ☐ וְעַל יְדֵי כְּסוּי הַנִּפְשׁ הַבְּהִמִית הֵנָּה בָּא הַהֶפֶךְ מִמָּשׁ, שֶׁהָעוֹלָם לֹא דִי שְׂאִינוֹ
- ☐ מִתְבָּרַר וּמִזְדַּכֵּךְ, הֵנָּה עוֹד מַעְלִים וּמְסַתִּיר עַל אור הָאֵמֶת, וְזֶהוּ הָרוּחַ שְׁטוּת
- ☐ שֶׁמְכַסֶּה עַל הָאֵמֶת.
- ☐ קִצּוֹר. יִבְאֵר דְּרוּחַ שְׁטוּת, תִּקְרֶה הַתְּאֻנָּה וְנִפְשׁ הַבְּהִמִית בְּכָלֵל, מְכַסִּים עַל הָאֵמֶת
- ☐ וְגוֹרָמִים הָעֵדֶר הָרָגֶשׁ הָאֲלֻקוּת וְעֵלּוּי הַמַּצְווֹת, וּפְחִיתוּת הָרְחוּק מֵהֶם.

שם: _____

כיתה: _____

- ☐ **ד.** אָמנם זֶה שֶׁהִנָּפֵשׁ הַבְּהִמִּית מְכַסֶּה עַל הַנָּפֶשׁ הָאֱלֵקִית, וְהֵינוּ הָרוּחַ שְׁטוֹת
- ☐ שֶׁמְכַסֶּה וּמַעֲלִים עַל אֹר הָאֱמֶת וְהַגְלוּי וְהֵינוּ דָּאס נֹאס וְנֹעֶלֶט אִיז מַעֲלִים
- ☐ אוֹיף אֱלֻקוֹת, הוּא רַק עַל הַמַּדּוֹת דִּנְפֶשׁ הָאֱלֵקִית אָבֵל לֹא עַל הָעֲצָמוֹת דִּנְפֶשׁ
- ☐ הָאֱלֵקִית. דִּהְיָה כְּתִיב "יַעֲקֹב חָבֵל נִחְלָתוֹ", דִּהְתַּקְשְׁרוֹת הַנִּשְׁמָה בְּאֱלֻקוֹת הוּא
- ☐ חָבֵל הַשְּׁזוּר מִתְרִי"ג נִימִין, דִּהְחָבֵל הוּא הַנִּשְׁמָה עֲצָמָה, דִּנְשַׁמְתּוֹ שֶׁל אָדָם הוּא
- ☐ הַחָבֵל הַמְקַשְּׁרוֹ בְּאֱלֻקוֹת, וְלִזְאֵת הַנִּשְׁמָה עֲצָמָה שְׁזוּרָה מִתְרִי"ג נִימִין, וְכַדְאִיתָא
- ☐ ב'סִפֵּר שֶׁל בֵּינוֹנִים' פֶּרֶק נָא, דִּהְנִשְׁמָה כָּלוּלָה מִתְרִי"ג כּוּחוֹת, וְטַעַם הַדָּבָר הוּא
- ☐ דְּאָמְרוּ רַז"ל (סִנְהֶדְרִין פֶּרֶק ד' מִשְׁנָה ה) "חַיֵּב אָדָם לֹמֵר בְּשִׁבְלִי נִבְרָא הָעוֹלָם",
- ☐ דְּעוֹלָם הוּא מְלִשׁוֹן הָעֵלֶם, דְּכָל אֶחָד וְאֶחָד חַיֵּב לֹמֵר דִּהְעֵלֶם וְצִמְצוּם הָרִאשׁוֹן
- ☐ נִבְרָא בְּשִׁבְלִי, בְּכַדִּי לְבַרְרוֹ וּלְזַכְּכוֹ, וְהָאָדָם הוּא בְּצִיּוֹר רַמ"ח אֲבָרִים וְשִׁס"ה
- ☐ גִּידִים שֶׁהֵם בְּמִסְפַּר תְּרִי"ג, דְּלָכֵן כָּל הַמַּדְרֵגוֹת בְּהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הֵם בְּמִסְפַּר הַזֶּה,
- ☐ וְלָכֵן הִנֵּה גַם בְּהַנִּשְׁמָה הָרִי יֵשׁ גַּם כֵּן תְּרִי"ג כּוּחוֹת, שֶׁבֵּהֶם תְּלוּיִים הַתְּרִי"ג
- ☐ מִצּוּוֹת, וְחָבֵל זֶה דִּנְשַׁמָּה הָרִי מִתְקַשֵּׁר בְּאֱלֻקוֹת, וְכִמּוֹ הַחָבֵל שֶׁרָאשׁוֹ אֶחָד
- ☐ קָשׁוּר לְמַעְלָה וְרָאשׁוֹ הַשְּׁנִי קָשׁוּר לְמַטָּה, הָרִי עַל יָדֵי זֶה נַעֲשֶׂה הַהִתְקַשְּׁרוֹת
- ☐ לְהִיּוֹת לְאֶחָדִים, הִנֵּה כִּמּוֹ כֵּן הוּא גַם כֵּן בְּחָבֵל דִּנְשַׁמָּה, שֶׁרָאשׁוֹ הָאֶחָד קָשׁוּר
- ☐ לְמַעְלָה, וְהוּא הַתְּקַשְּׁרוֹת אוֹת ה' תַּתְּאָה בְּהֵג' אוֹתִיּוֹת יה"ו, וְרָאשׁוֹ אֶחָד קָשׁוּר
- ☐ לְמַטָּה, וְהוּא בְּהֵאֲרַת הַנִּשְׁמָה הַמְתַּלַּבֶּשֶׁת בְּגוֹף הָאָדָם לְהַחֲיוֹתוֹ, וְזֶהוּ "יַעֲקֹב
- ☐ חָבֵל נִחְלָתוֹ", דְּגַם בְּמַדְרֵגוֹת הַנִּמּוּכוֹת שֶׁהֵם בְּבַחֲנֵינָת עֲקָבִים הִנֵּה עַל יָדֵי חָבֵל
- ☐ דִּנְשַׁמָּה הָרִי הֵם קָשׁוּרִים בְּהָעֲצָמוֹת, וְכַבִּיכּוֹל שֶׁהֵם (נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל) נִחְלָתוֹ שֶׁל
- ☐ מַעְלָה, וְעַל יָדֵי זֶה הֵם קָשׁוּרִים בְּתַכְלִית הַהִתְקַשְּׁרוֹת.
- ☐ וְהִנֵּה עֵינֵן הַכְּפִירָה רַחֲמָנָא-לְצֵלָן אוֹ עֵבְרָה שֶׁהִיא בְּכַרְת חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, הֲלֹא הֵם
- ☐ נוֹגְעִים לְעֶצֶם הַהִתְקַשְּׁרוֹת, הֵינוּ בְּכָלְלוֹת הַהִתְקַשְּׁרוֹת, שֶׁהֵם עֶצֶם הַנִּשְׁמָה

שם: _____

כיתה: _____

- ☐ ועצם הנפש, ועל דרך דכתיב "כי עונתיכם היו מבדלים ביניכם לבין אלקיכם",
- ☐ דאלקיכם פרוש אלקה שלכם, והינו האלקות שבנשמה, וענינים אלו הרי הם
- ☐ נוגעים בכללות ההתקשרות, וידוע דעל עצם הנשמה הרי אין שום דבר המעלים
- ☐ ומסתיר, ולזאת פאשר בא איזה דבר הנוגע בכללות התקשרות נפשו, שיכול
- ☐ להיות נפרד על ידי זה מאלקות חס ושלום וכנ"ל דאיש ישראל אינו רוצה
- ☐ בשום אפן ואינו יכול חס-ושלום להפרד מאלקות ולכן נרגש אצלו דבר זה,
- ☐ אבל בשארי עברות חס ושלום שאינם בכרת הרי הם נימין פרטיים, ולכן אינם
- ☐ נרגשים אצלו כל כך. והגם דבעברו על אחת ממצוות הני' אשר צוה לעשותו
- ☐ ואינו עושה, או שעושה אחת ממצוות הני' אשר צוה הני' לבלתי לעשותו,
- ☐ הרי על ידי זה נפסק הנימא פרטית (דבפרט זה הרי הוא כל העצמות של
- ☐ הפרט הזה), ועוד יותר שפועל חלישות בכללות החבל, ובכל זה הנה להיותם
- ☐ רק נימין פרטיים הרי אינו נרגש אצלו כל כך, והינו שבזה הנה המדות דנפש
- ☐ הבהמית מעלימים ומסתירים על המדות דנפש האלקית, והינו שאינו נרגש
- ☐ אצלו האור והחיות האלקי, וזהו הסבה שבא לידי עברה רחמנא-לצלן, והינו
- ☐ הרוח שטות דסטרא אחרא שמכסה ומעלים על אור האמת, שאינו נרגש אצלו
- ☐ האור האלקי, וכה הנה יורד רחמנא-לצלן מדחי אל דחי עד שבא לעשות דבר
- ☐ אסור רחמנא-לצלן והוא מצד הרוח שטות כנ"ל.
- ☐ קצור. ימשיך דרוח שטות מכסה רק על מדות דנפש האלקית ולא על עצמותה
- ☐ ועצם ההתקשרות.

שם: _____

כיתה: _____

- ה. והנה כשם שיש הט"ה למטה מן הדעת שהוא נקרא בשם שטות דקלפה, ☐
- הנה כמו כן ישנו הט"ה למעלה מן הדעת, והוא שטות דקדשה. והענין הוא ☐
- דהנה אמרו רז"ל (כתובות יז עמוד א) "אמרו עליו על רבי יהודא ברבי אלעאי, ☐
- שהיה נוטל בד של הדס ומרקד לפני הפלה וכו' רב שמואל בר רב יצחק מרקד ☐
- אתלת (שלוש בדין, זורק אחת ומקבל אחת, רש"י), אמר רבי זירא קא מכסף לן ☐
- סבא (שמזלזל בכבוד תלמידי חכמים ונוהג קלות ראש בעצמו, רש"י), כי נח ☐
- נפשיה אפסיק עמודא דנורא בין ידיה לכלא עלמא וכו', אמר רבי זירא אהני ☐
- ליה שוטיה לסבא (שוט של הדס שהיה מרקד בו, רש"י) ואמרי ליה שטותיה ☐
- לסבא (שהיה מתנהג כשוטה, רש"י) ואמרי ליה שיטתיה לסבא (שיטתו ומנהגו, ☐
- רש"י), דשטות זו הרי היא למעלה מן הדעת, שהוא מדרגה גבוהה ונפלאה ☐
- במאד מאד, דאיש ואשה הרי זכו הרי שכנה שרויה ביניהם, דאיש הוא אש ☐
- י' ואשה הוא אש ה', וכאשר זכו אז הרי הם י"ה כו', (ובא בגלוי בננין עדי עד ☐
- כו'), אם כן הרי זו מדרגה גבוהה, לכן בשביל זה זכה לגלויים נעלים ביותר ☐
- דאפסיק עמודא דנורא כו', שזהו בחינת גלוי אור בגלוי ממש כו'. ובאור הענין ☐
- הוא דהנה אור אין סוף הרי לית מחשבה תפיסא ביה כלל, והוא למעלה מגדר ☐
- השגה, דכל השגה הנה גם היותר נעלית הרי הוא בגדר השגה על כל פנים, אבל ☐
- מה שאינו בגדר השגה הרי אי אפשר שיתפס בהשגה כלל, וכדאיתא ב'ספר ☐
- של בינונים' פרק יח, ולגבי הקדוש ברוך הוא שהוא למעלה מן השכל והדעת ☐
- ולית מחשבה תפיסא ביה כלל, הכל כפתיים אצלו יתברך, כדכתיב "ואני בער ☐
- ולא אדע בהמות הייתי עמן ואני תמיד עמן וגו'", כלומר שבזה שאני בער ☐
- ובהמות אני תמיד עמן, דבכדי להגיע לעצמותו יתברך הוא על ידי בטול הרצון ☐
- שלמעלה מטעם ודעת, ולכן נקראת בחינה ומדרגה זו בשם שטות. וזהו גם כן ☐

שם: _____

כיתה: _____

- מה שהנביא נקרא בשם משגֶּע, וכמו שכתוב "מדוע בא המשגֶּע הזה", דהנה
- בעת התגלות הנבואה היה צריך להיות בהפשטת הגשמיות, והינו הפשטת
- השכל והמדות ולהיות בבחינת בטול שלמעלה מטעם ודעת, דזהו גם כן ענין
- הפשטת הלבושים בעת הנבואה, וכמו שכתוב בשאול "ויפשט גם הוא את
- בגדיו ויתנבא", דהלבושים הם באים מצד חטא עץ הדעת, דקדם החטא כתיב
- "ויהיו שניהם ערומים כו' ולא יתבששו", ועל ידי חטא עץ הדעת נתחדש ענין
- הלבושים, וידוע דעקר החטא הוא ההרגש המערב בטוב ורע, וכתיב "ויידעו
- כי עירמם הם", שנתחדש בהם ההרגש המערב בטוב ורע, שזהו גם כן ענין
- הלבושים, ההרגש המערב בטוב ורע, ובשרשו הוא הרגש השכל והמדות,
- ולכן בעת הנבואה היה צריך להיות הפשטת הלבושים שהוא ענין הפשטת
- ההרגש דשכל ומדות, והינו להיות בבחינת בטול הפחות והחושים, וכמבאר
- ברמב"ם בהלכות יסודי התורה, "מיסודי הדת לידע שהא-ל יתברך מנבא בפי
- אדם, והנבואה חלה על חכם וגבור המתגבר על יצרו, ואין יצרו מתגבר עליו
- בשום דבר", וכמבאר שם בארפה, ולכן נקראת בחינה זו שטות, שזהו ההטיה
- למעלה מן הדעת וההשגה, ולהיות שהעבודה במשכן ומקדש הוא לאהפכא
- חשוכא לנהורא דהחשך עצמו יאיר, והינו דמהשטות דלעמית זה יהיה בבחינת
- שטות דקדושה, לכן היה המשכן מעצי שטים דוקא, והינו הלמעלה מן הדעת
- המתברר ונעשה מן הלמטה מן הדעת. וזהו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם",
- בתוך כל אחד ואחד, וזה בא על ידי עבודת האדם בעבודת הבורים שלו,
- שפועל לאהפכא חשוכא לנהורא, והינו להפך את הלמטה מן הדעת דעולם (פון
- וועלט), שיהיה מזה למעלה מן הדעת, דישנם כמה דברים באדם שהוא נוהג
- ועושה כן וויילע אזוי טוט וועלט, והדברים האלה הם כמו חק שבילתי מזיזים

שם: _____

כיתה: _____

- אותו ממקומו לפי דָּכָן הוא הנהגת העולם, וכמו בכמה ענייני נימוס והדומה
- כו', הנה את זה צריכים להפכו אל הלמעלה מן הדעת בעבודה, וכמו על דרך
- משל זמני האכילה וזמני השנה, הנה מצד הרגש העולם הם קבועים בעתים
- וזמנים, וגם כשצריך להתעסק במשא ומתן, ומכל מקום הנה זמנים האלו על
- פי הרב בלתי נזזים ובלתי נדחים כלל ועקר, וזמני הקביעות של תורה ותפלה
- הם נדחים ואין להם קבע, ויש שהם נדחים חס-ושלום לגמרי, הנה האדם
- אשר נותן איזה חשבון לנפשו, האם יש איזה חכמה בהנהגה כזו, דמי הוא
- היודע עתו וזמנו, וכדאיתא במדרש רבה "אין אדם שליט לומר המתינו לי עד
- שאעשה חשבונותי ועד שאצוה לביתי" כו', ואין יתן כל נפשו על דבר שאין
- בו ממש כלל, ועל העקר מה שהיתה הפונה בירידת נשמתו למטה הוא שוכח
- לגמרי, והוא רק מצד הרוח שטות שמכסה על האמת, הנה זאת תהיה עבודתו
- להפך שטות זה דעולם, ויעמד על נפשו ויקבע לו עתים לתורה, ואז הנה
- "ושכנתי בתוכם", שיאיר לו גלוי אור אלקי בנפשו, וזהו כד אתכפיא סטרא
- אחרא, שעל ידי שפועל להפך את השטות הנפש הבהמית און דעם קאך פון
- וועלט אל הקדשה בקיום התורה והמצוות, אז אסתלק יקרא דקודשא בריך
- הוא בכולהו עלמין, שמאיר ומתגלה אור הסובב כל עלמין.
- קצור. יבאר שטות וההטיה למעלה מטעם ודעת דקדשה, וכמו הפשטת הרגש
- השכל והמדות בעת הנבואה. המשכן מעצי שטים, אתהפךא דשטות דלעמית
- זה לשטות דקדשה, ועל דרך זה בעבודת כל אחד ואחד.